

Моєму чоловікові.
Моєму світлу в темряві.

ЛЕОН

— Кров була пролита на Його ім'я. Воно прокинулося.

Я відчув тремтіння ще до того, як він це оголосив. Прокляті смертні завжди говорять очевидні речі, ніби я не відчував, як тремтить земля й старі корені напружуються — *напружуються*, як тіло, що готується до удару. Ніби не чув, як гучніють шепоти в темряві, тенета давніх, незрозумілих думок, що простягаються й шукають вразливі місця.

Бетон, що оточував мене, ховаючи заживо, не зміг приховати занепокоєння. Мені не потрібен був пихатий засранець Кент, який вривається сюди, робить заяви, наче я мав би тремтіти від новини. Сидячи зі схрещеними ногами в жалюгідному магічному колі, точачи кігті об бетонну підлогу, я ледве кинув погляд, коли він увійшов до кімнати з компанією своїх підлабузників. На його заяву я лише буркнув, і навряд чи це його задовольнило.

— Ти почув мене, демоне? — різко випалив він, стискаючи пальці на шкіряній обкладинці свого гримуара. Ця клята, пошарпана книга завжди в його руках, як молот, піднятий над моєю головою. Без цієї маленької книжечки заклять, Кент, не маючи магічних здібностей, не зміг би мене контролювати.

— Почув. — Я важко зітхнув і відкинувся назад, щоб постукати нігтями по підлозі. — Вибач, що не стрибаю від радості, Кенні-бой. Те, що ти тут, щоб похвалитися пробудженням свого старого Бога, говорить лише про одне: Воно ще недостатньо прокинулося, щоб дати тобі всю ту смачну силу, яку ти жадаєш. — Вираз його обличчя небезпечно потемнів, і я знав, що граю з вогнем, спокушаючи його завдати мені болю.

Полон настільки нестерпно нудний, що випробувати терпіння мого господаря до моменту, коли це закінчувалося болем, стало справжньою розвагою.

Я знизав плечима.

— То що, ти тут із завданням? Прийшов відправити мене на якусь дріб'язкову справу, перш ніж знову зачиниш у темряві. Захоплюю.

Кент стиснув кулаки так, що кісточки побіліли. У нього був певний аристократичний вигляд. Він виглядав би так само природно у вікторіанському Лондоні, як і серед бізнес-еліти Сіетла. Темно-сірий костюм, тонка смужка на чорній краватці, ідеально підстрижене й зачесане сиве волосся. Він такий же стриманий, як і похмуре небо Вашингтона, і такий же непередбачуваний у своїх настроях.

— Я б радив зберегти сили для майбутньої роботи, демоне, — сказав він напруженим голосом, у якому ледь стримувався гнів. — А не марнувати їх

на свій безглуздий язык. Хіба що хочеш, щоб я виривав його знову?

Позаду нього прозвучав тихий смішок від однієї з фігур у білих мантиях, і я насупився, але промовчав. Кент змушував їх носити мантиї й маски з оленячих черепів, але я добре знав, що дві безликі істоти, які супроводжували його сюди, були його дорослими нащадками. Вікторія, яка пахла гіркою штучною ваніллю і всіма хімікатами з її макіяжу. І Джеремая, від якого несло дешевим спреєм для тіла й гелем для волосся.

— Сьогодні опівночі ти підеш на кладовище Вестчерч. Ти підеш тихо й подбаєш про те, щоб тебе ніхто не помітив по дорозі. Там знайдеш могилу Маркуса Кайнса. Викопаєш його тіло, знову заповниш могилу землею. Потім принесеш тіло до Вайт-Пайну. Це зрозуміло?

Мені до вподоби, коли язык залишався в роті. Відрощувати новий — неприємна справа.

— Зрозуміло.

У цій жалюгідній маленькій кімнаті не було годинника, але я все одно відчув, як настала північ. Світ трохи змінився, наблизившись до межі, що відділяє його від Раю й Пекла. Північ завжди приносила задоволення, так само як і можливість нарешті розтягнути ноги й залишити межі магічного кола.

Кент тримав мене в цьому колі настільки часто, що наказав вирізати його прямо на підлозі. Як і його батько, а до нього — дід, Кент боявся, що якщо відпустить мене зі своєї служби, не маючи негайної потреби, я якось знайду спосіб втекти від нього назавжди. Приємна думка, але малоймовірний результат. У Кента був гримуар — єдиний збережений

запис мого імені на Землі. Лише за допомогою нього він міг мене викликати.

Гадаю, він також боявся, що через значну ненависть до нього порушу правила й помщуся, вбивши його і всю його родину після звільнення зі служби. Знову ж таки, приємна думка й набагато реальніший сценарій. Я б пішов на ризик викликати гнів своїх зверхників у Пеклі, якби це дозволило стерти цю родину з лица землі.

Але минуло понад століття, і весь цей час я служив родині Хедлі. Це, чесно кажучи, вражає — ніхто інший не зміг утримувати мене в полоні так довго, не втративши життя. Існує вагома причина, чому є лише один збережений запис мого імені. Заклиначі протягом років швидко усвідомлювали, що я не з тих, кого легко підкорити, і вважали за краще уникати мене.

За мною тягнувся слід мертвих магів, і я був готовий додати до списку ще кількох.

Холодна й туманна ніч, з сосен скрапувала роса. Кладовище Вестчерч оточене деревами й майже невидиме з тихої дороги, що пролягала поруч. Ряди надгробків, деяким із яких понад століття, тягнулися широкою, недоглянутою галявиною. Не знадобилося багато часу, щоб знайти Маркуса. Розрихлений ґрунт видав його — могила свіжо засипана. Плоский, простий надгробок позначав місце.

Маркус Кайнс. Двадцять один рік. «Пролита кров», яка пробудила Бога Хедлі. Дивно, що Маркуса взагалі поховали. Жертвопринесення зазвичай здійснювали в соборі, а тіло віддавали одразу — або навіть живим, якщо це можливо, щоб Бог міг розважатися з ним на Свій розсуд. Те, що Маркуса поховали, здавалося недбалістю.

Знадобилося небагато часу, щоб докопатися до нього, використовуючи голі руки й кігті, щоб розгребти пухкий ґрунт. Труна була звичайною дерев'яною коробкою, абсолютно без прикрас. Щойно відтягнув кришку, у ніс вдарив запах формальдегіду. Маркус був похований у дешевому костюмі, юне обличчя воскове від великої кількості нанесеного гриму.

— Прокидайся, прокидайся. — Я витягнув його собі на плече й вибрався з могили, поклавши його поруч із купою ґрунту, яку щойно викопав. — Дай мені хвилинку, друже. Не хочу, щоб твоя мати дізналася, що могилу її сина осквернено.

Я швидко засипав могилу, а потім із трупом на плечі вирушив у напрямку Вайт-Пайн. Ця ділянка лісу з шахтою, що ховалася всередині, достатньо близько, щоб дістатися швидко, але з Маркусом, що звисав на спині, шлях став куди важчим. Проте навіть із трупом на плечі пробиратися крізь дерева було кращим вибором, ніж залишатися в моїй бетонній в'язниці.

Коли я дістався Вайт-Пайн, наближалася відьомська година. Почав накрапати дощ, і запах від Маркуса ставав усе гіршим. Проте крім смороду розкладу й аромату мокрої землі, я відчув дим. Десять лісів палало багаття.

Глибше серед дерев, трохи вгору по схилу, я знайшов Кента і його веселу компанію, що чекали на мене біля вогню.

Усі вони в білих мантиях та оленячих масках. Не менш ніж два десятки осіб розташувалися серед дерев, тихо перемовляючись під чорними парасолями. Не дивно, що це містечко кишіло чутками про криптидів. Завдяки маленькому культу Кента,

що називав себе Лібірі, майже кожен житель Абе-лаума мав якусь фантастичну історію про зустріч із монстром у лісі.

Вони не помилялися. Справді бачили монстрів, але в людській подобі.

Єдиною, не одягненою у форму, була Еверлі, позашлюбна дочка Кента Хедлі. На кілька місяців старша за своїх зведених брата і сестру, Вікторію та Джеремаю, Еверлі була стрункою блондинкою, яка завжди віддавала перевагу чорному одягу. Недосвідчена відьма виглядала приголомшеною, і коли побачила мене разом із трупом, її блакитні очі виражали чистий жах, ніби ось-ось зомліє.

— Брати, Сестри, жертвопринесення наближається, — проголосив Кент дивно театральним тоном, якого завжди набував перед своїми фанатичними послідовниками. Щось середнє між проповідником, що виголошує гнівні промови про Страшний суд, і вихователем дитячого садка, який ховає тіла у своєму саду. Голос діяв на нерви, як і те, як він клацнув пальцями в мій бік і вказав на землю біля ніг Еверлі. — Ось тут. Поклади його сюди.

Я недбало кинув Маркуса до ніг молодої відьми, і на її обличчі промайнув відблиск болю. Вона його знала? Можливо, це її однокурсник в університеті? Або її серце раптом зм'якло, коли вся батькова проповідь про красу смерті стала огидною реальністю?

— Зніми з нього одяг, — наказав Кент, і я одразу взявся роздягати тіло, розриваючи дешевий костюм, наче папір. Оголивши груди, я побачив рани, які не зміг би приховати навіть товстий шар гриму в морзі: численні ножові удари, нанесені хаотично, і лінії й руни, викарбувані між ними, як частина ритуального жертвопринесення.

Безлад. Цілковитий безлад. Як на мене, це не виглядало запланованим. Радше спонтанним.

Я ледь підняв брову, кидаючи Кенту німе запитання, яке, знаю, не отримає відповіді. Він лише коротко кивнув Еверлі, і молода відьма, бліда, як привид, присіла навколішки, щоб уважно роздивитися знаки на грудях Маркуса.

— Вони підійдуть, — нарешті сказала вона. Швидко підвелася й відвела погляд від тіла. — Знаки грубі, але ефективні. Її очі на мить зблиснули тривогою, коли озирнула натовп. Вона боялася, що її слова могли когось образити, а це могло б спричинити наслідки.

— Дуже добре, — тихо мовив Кент. А потім, уже голосніше й театральніше, — довго ми чекали цього дня, мої діти. Довго Глибинний чекав цього із невимовним терпінням і милістю. Сьогодні перший із трьох відправиться до Його глибин. Нехай двоє інших підуть за ним.

— Нехай двоє інших підуть за ним, — пробурмотів натовп, окрім Еверлі, чиї губи стиснулися в тонку, жорстку лінію на її гарному обличчі.

— Слуго, неси жертву до шахти, — сказав Кент. *Слуго*. Чорт забирай. Я хотів заткнути його власним язиком. — Джеремаю піде з тобою. Ця жертва належить йому.

З тіні вийшла постать, яка тхнула дешевим спреєм для тіла. Звісно ж, Джеремаю. Увесь цей недбалий, непродуманий і цілковито провальний ритуал — результат зусиль улюбленого сина Кента. Я закотив очі, але мовчки підняв голого Маркуса із землі, не сказавши жодного слова Джеремаю, я пішов геть у темряву лісу, подалі від світла багаття.